

πωληται εικόνων, οὐδὲ συγκατατίθεσθε βέβαια νὰ παραχωρήσητε εἰς ἐμὲ τὴν εἰκόνα ταύτην ἀντὶ ἀμοιβῆς, ἐπομένως οὐδένα ἔχετε λόγον νὰ συνιστᾷτε αὐτὴν ὡς πολὺ παλαιάν. Ἀρκεῖ ὅτι ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοι ἐπιτρέπητε τὴν συχνὴν τῆς εἰκόνος θέαν. Ἐν τούτοις πιθανὸν νὰ ἀπατώμαι, ἀλλὰ . . . γνωρίζω, γνωρίζω τὴν γυναῖκα, ἣν παριστάνει ἡ εἰκὼν ἐκείνη.“

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐξῆλθε.

„Ἐὰν τῷ ὄντι“, εἶπεν εἰς τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς πινακοθήκης, „δὲν ἐγνωρίζομεν ἀκριβῶς ὑπὸ τίνος ἐγράφη ἡ εἰκὼν αὕτη, πότε καὶ πῶς περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητά μας καὶ ἐπὶ πόσον μακρὸν χρόνον ἀνέκειτο προηγούμενως εἰς ἄλλην

στοάν, δὲν θὰ ἦτον εὐκολον ν' ἀποφύγωμεν τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ τὰ χάσῃ κανεὶς μας μὲ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Μήπως καὶ τον νέον Φρέβεν δὲν παρακινεῖ τάχα τοιαύτη τις ἀνάμνησις διὰ νὰ προσέρχεται καθ' ἐκάστην σχεδὸν πρὸ τῆς εἰκόνος ταύτης, καὶ τί ἄλλο ἄρ' αὖ γὰρ ἔκαμε ν' ἀστράψῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γέροντος τούτου Ἰσπανοῦ τὸ νεανικὸν ἐκεῖνο πῦρ, ὅταν οὗτος ὁμολόγει, ὅτι γνωρίζει αὐτὴν τὴν κυρίαν, ἣτις κρέμεται ἐδῶ ἐν ζωγραφίᾳ; Εἶνε παράδοξον, ἀλλ' ἀληθές, ὅτι αἱ φαντασιοπληξίαι λυμαίνονται καὶ τὰς σωφρονεστέρας κεφαλὰς, καὶ στοιχηματίζω ὅτι ὁ Ἰσπανὸς αὐτὸς δὲν ἔφυγε σήμερον ἐντεῦθεν ἀνεπιστρεπτεῖ.“

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια).

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ.

Ἔστι γὰρ τι θεῖα μοῖρα παρεπόμενον ἡμοῖ ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον.
(Σοκράτης, παρὰ Πλάτ. Θεαι. Σ. 128.)
I suo, pensieri in lui dormir non ponno.
(Torquato Tasso.)

Ψυχὴ μου, εἶπον, πτωχὴ ψυχὴ,
Πρὸς τί αἰέποτε τεθλιμμένη;
Ἐν σοὶ τίς νόσος ἰὼν ἐκχεῖ,
Δριμύ τί ἄλγος ἀπαύστως στένει;

Ἡ γῆ ναί, οἶμοι, δακρύνων γῆ,
Ὁ βίος οὗτος πικρὰ δουλεία,
Τὸ σκάφος θύελλα ὁδηγεῖ
Καὶ ἦν ὁμίχλη ἡ παραλία.

Πλὴν μειδιῶσι πολλοῖς φαιδρὰ
Ὀνειρῶν πλήθην ἐντὸς τῆς δίνης,
Πῶς σὲ οὐδέπω οὐδ' ἀμυδρὰ
Ἀντὶς ἐφώτισεν εὐφροσύνης;

Μὴ ζήτει, φίλε, εἶπεν ἐκείνη,
Τίς μὲ πιέζει, τίς μὲ βαρύνει μυχία λύπη.
Ἐγγὺς πενθίμους ὁρῶ ἱτέας
Ἐντὸς τῆς κοίτης τῆς τελευταίας τὸ πᾶν ἐκλείπει.

Ψυχὴ μου, εἶπον, πτωχὴ ψυχὴ,
Ἡμῖν προσνεύει νεότης μάγος.
Περᾶ τὸ ἔαρ ἡμῶν ταχύ,
Καὶ ὁ τοῦ γήρως πᾶν φθίρει πάγος.

Ἀποσκοράκισον πρὸς μικρόν
Τὴν αἰωνίαν σου ἀθυμίαν,
Καὶ εἰς τὸ κύπελλον τὸ πικρόν
Σταγόν' ἀμέλιτος ἄφες μίαν.

Ἰδὲ θωπεύουσα πῶς κοσμεῖ
Μυρίπνους αὖρα φαιδροὺς ῥοδῶνας,
Καὶ πῶς εἰς ἔρωτας ἡ ὁσμὴ
Ῥυθεῖ ἐξάλλους τὰς ἀηδόνας.

Ἰδὲ ἡ φύσις, κόρη καλή,
Τοὺς πέπλους ῥίπτει τοὺς χιονώδεις,
Καὶ ἴων στέφανος νῦν εὐώδης.
Ἡ εἰθισμένη αὐτῆς στολή.

Πρὸς τ' ἄλσιν τάνυσον τὰ πτερά
Καὶ σὺ μετ' ἄλλων ὅπως τρυφήσης,
ὑπὸ φυλλώματα σκιερὰ
Εἰς κρυσταλλίνοισι ἀντλοῦσα βρύσεις.

Ἡ ὅτε Φοῖβη ὠχρὰ φωτός
Ἀπλοῖ χειμάρρους εἰς τὰς ἐκτάσεις,
Καὶ ὡς ὁ ἄργυρος ὁ χυτός
Γελά τὸ πρόσωπον τῆς θαλάσσης,

Δρομαία σπεῦσον τ' ἀφροστεφῇ
Φιλοῦσα μέτωπα τῶν κυμάτων,
Καὶ καταπνίγουσα ἐν τρυφῇ
Αὐτὴν τὴν μνήμην δεινῶν ἀφάτων.

Εἰπέ, καὶ πρόθυμος παραιτῶ
Τῆς κοινωνίας τὴν τρικυμίαν,
Παθῶν τοσαῦτα, ἐν σοὶ ζητῶ,
Ἐν ἡδῇ μόνον, τὴν ἡρεμίαν.

Εἰπέ, καὶ φεύγομεν, ἀκηδεῖς
Εἰς τ' ἄλσιν τρέχομεν ἐλευθέρως,
Μετὰ τοῦ κόσμου δεσμός οὐδεὶς,
Οὐδεὶς ἐνοῖ με πόθος ἡ ἔρως.

Φεῦ, φίλε, εἶπε, μόνον σου τον οἶκτον νῦν αἰτῶ σοι,
Ἡ μοῖρα μοὶ ἐπέκλωσεν ἀμύθητον ἀνίαν,
Μονάζω μάτην τὴν πικρὰν ἐκφεύγων κοινωνίαν,
Καὶ ἄχρσοι, ἀμείλικτοι αἱ ὄραι μου πετωσί.

Τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα ὁρῶ ἐν ἀλγηδόνι,
Καὶ τῆς ζωῆς τὸ ἄχαρι μὲ καταθραύει βάρος,
Τὸ σύμπαν περιβάλλει με ὡς νεκρικὴ σινδὼν,
Καὶ Ἄτη ἄσπλαγχνος τρυφᾷ πληγοῦσά με βαρβάρως.

Τὰ εἶδωλα ἐνέπαιξα τῶν ἄλλων, καὶ πρὸ χρόνων
Ἀπερισκέπτως ἔθραυσα τὰ μείζω καὶ τ' ἀμείνω,
Σκοτίαν ἀδιάλυτον ἐνθάδε βλέπω μόνον,
Καὶ ἀτολμον πρὸς οὐρανὸν τὸ βλέμμα κατευθύνω.

Καὶ ὅμως μάτην νηπενθὲς ἐζήτησα ὡς ἄλλοι
Εἰς τῆς πικρᾶς, δυσέλπιδος ψιάλης τὸν πυθμένα,
Ὀλίγον χρόνον μὲ κρατεῖ ψευδόθερμος ἀγκάλη,
Καὶ δι' ἐμὲ τὰ στέργηθρα τοῦ πλήθους πάντα ξένα.

Ἀδύνατον, ἀδύνατον. Τυρβάζει ἐν ἡμοῖ τι
Ἀνώτερον, ἀδέσμευτον, αἰεὶ πρὸς τ' ἄνω τείνον.
Ἐκεῖνο ἐν ἡμοῖ πληγὰς μυχίας ἐξορύττει,
Ἐκεῖνο μόνον αἴτιον πασῶν μου τῶν ὠδίνων.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.